
ASC-10-0027

U parnici

████████████████████
iz ██████████ opština Priština,
kojeg zastupa ██████████ advokat iz Prištine
████████████████████

tužilac/žalilac

protiv

1. PIK ██████████ iz Kosovog Polja

2. MDD ██████████ iz Lapljeg Sela,
opština Priština

tuženih

Žalbeno veće Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju (PKVS), u sastavu Richard Winkelhofer, predsednik PKVS, predsedavajući sudija, Torsten Frank Koschinka i Eija-Liisa Helin, sudije, nakon većanja održanog 14. maja 2010. godine, izdaje sledeće

REŠENJE

Žalba je osnovana.

Rešenje PKVS od 11. februara 2010. godine, SCC-08-0269, stavlja se van snage.

Sudskom veću nalaže se da ponovi postupak po tužbi.

Žalilac je obavezan da plati sudske takse Posebnoj komori u iznosu od 60,-- evra na ime žalbenog postupka.

Sudsko veće moraće da odluči o iznosu troškova prvostepenog postupka i njihovoj podeli između stranaka, kao i o podeli troškova žalbenog postupka.

Činjenično stanje i proceduralni tok:

Dana 10. oktobra 2008. godine, tužilac je podneo tužbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju (PKVS), protiv tuženih, zahtevajući da PKVS poništi ugovore o kupoprodaji nepokretnosti, Ov. br. [REDACTED] od 14. jula 1961. godine i Ov. br. [REDACTED] od 20. novembra 1963. godine, kao i da obaveže tužene da tužiocu vrate katastarske parcele br. [REDACTED] [REDACTED] katastarska opština [REDACTED], ukupne površine 2.98,91 ha, u zamenu za kupoprodajnu cenu.

Svojim nalogom od 23. decembra 2009. godine Sudsko veće naložilo je tužiocu da predoči dokaz da je obaveštenje blagovremeno uručeno Agenciji shodno članovima 29.1 i 30.2 Uredbe UNMIK-a 2002/12. Dana 13. januara 2010. godine, Posebna komora primila je podnesak tužioca uz koji je priložena kopija obaveštenja Kosovskoj agenciji za privatizaciju (KAP), koju je KAP upisala u registar 27. oktobra 2008. godine.

Nakon tog podneska, Sudsko veće je svojim rešenjem od 11. februara 2010. godine (SCC-08-0269) odbilo tužbu kao nedopustivu zbog nedostatka **prethodnog** obaveštenja o nameri podnošenja tužbe kako je predviđeno članom 29.1 Uredbe UNMIK-a 2002/12, a da pri tom nije dalo detaljnije obrazloženje nego samo citat iz zakona.

Dana 5. marta 2010. godine tužilac je uložio žalbu na gorenavedeno rešenje, zahtevajući da Žalbeno veće PKVS poništi rešenje i vrati predmet Sudskom veću na ponovno suđenje.

U svojoj žalbi tužilac navodi bitno kršenje pravila postupka u vezi s primenom članova 28.4 i 28.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6, u vezi s članom 29.1 Uredbe UNMIK-a 2002/12.

Obrazloženje:

Žalba je dopustiva kao osnovana.

Žalbeno veće ne može da sledi obrazloženje koje je Sudsko veće dalo samo implicitno (prema tome ne pridržavajući se u potpunosti člana 9.3 tačka b Uredbe UNMIK-a 2008/4), da formulacija člana 29.1 Uredbe UNMIK-a 2002/12 ne može da bude podvrgnuta tumačenju po osnovu uzimanja u obzir *ratio legis*.

Obaveštenje upućeno Agenciji:

Prema članu 29.1 Uredbe UNMIK-a 2002/12 (u vezi s članom 28.2 [e], 28.3 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6), pisano obaveštenje o nameri pokretanja postupka protiv društvenog preduzeća mora da bude dostavljeno Agenciji pre podnošenja tužbe. Obaveštenje upućeno Agenciji o nameri podnošenja tužbe je i jedan od kriterijuma dopustivosti utvrđenih članom 28.3 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6. Mada kriterijumi dopustivosti moraju da budu razmotreni *ex officio*, u toj ranoj fazi postupka (kad tuženi još uvek nije bio uključen) sama tvrdnja tužioca da je dato odgovarajuće obaveštenje je – u načelu – dovoljna. Ukoliko tužilac tvrdi (u tužbi ili nakon naloga izdatog shodno članu 28.4 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6) da je podneseno odgovarajuće obaveštenje, Sudsko veće ne može da odbije tužbu kao nedopustivu iz tog razloga. Izuzev ako je tužba nedopustiva po drugom osnovu, Sudsko veće mora da da mogućnost tuženom da se izjasni o obaveštenju (za koje tužilac tvrdi da je podneo), kao i o *meritumu* predmeta (dostavljanjem tužbe i drugih dokumenata tuženom; *audiatur et altera pars*). Zatim ostaje na tuženom da ospori činjenice navedene u tužbi, uključujući i navodno obaveštenje (tj. njegovu

blagovremenost). Samo ako tuženi (kojeg može da zastupa Agencija) ospori obaveštenje (tj. njegovu blagovremenost), od tužioca se zahteva da dokaže obaveštenje.

U predmetu o kojem je reč, tuženi još uvek nije imao mogućnost da ospori obaveštenje. Tužilac je podneo kopiju obaveštenja od 27. oktobra 2008. godine, iz kojeg se jasno vidi da je podneseno nakon podnošenja tužbe (10. oktobra 2008. godine), i prema tome nije u skladu s članom 29.1 Uredbe UNMIK-a 2002/12 u vezi s članom 28.2 (e) Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6. U tim okolnostima, nije bilo dalje potrebe za uključivanjem tuženog; nakon tužiočevog podneska od 13. januara 2010. godine, već je bilo jasno da nisu svi kriterijumi dopustivosti ispunjeni na dan podnošenja tužbe.

Međutim, ovde takođe mora da bude uzeto u obzir da je od 27. oktobra 2008. KAP bila upoznata s tužbom. Od tada, oni nisu odlučili da uđu u postupak kao zastupnici tuženog. Imajući na umu da je cilj obaveštenja da Agencija bude obavještena o (potencijalnim) tužbama, kao i da joj bude pružena mogućnost da preuzme predmet u ime društvenog preduzeća, cilj obaveštenja je očigledno ispunjen (u međuvremenu). Pored toga, mora da bude uzeto u obzir da obaveza tužioca da obavesti Agenciju unapred za tužioca predstavlja dodatni teret kad je reč o pristupu pravdi i prema tome mora da bude protumačena na restriktivan način. U specifičnim okolnostima predmeta, mogla bi se smatrati zloupotrebom zakonskog prava, ako bi se sad (KAP u ime tuženog) tj. tuženi pozvali na neblagovremeno obaveštenje. U toj posebnoj situaciji, Žalbeno veće smatra da je neblagovremeno obaveštenje bez (daljeg) značaja za presuđivanje po tužbi, posebno uzimajući u obzir da je Sudskom veću bila potrebno više od jedne godine kako bi donelo rešenje o dopustivosti tužbe (videti i rešenje Žalbenog veća, ASC-09-0072, 29. april 2010. godine).

Prema tome, odbijanje tužbe kao nedopustive nije bilo odgovarajuće. Osoporeno rešenje dakle ne može da ostane na snazi i mora da bude

povučeno. Sudsko veće moraće (ponovo) da rešava po tužbi, uzdržavajući se od daljeg odbijanja po istom osnovu.

Sudske takse / troškovi:

Prema članu 11 Uredbe UNMIK-a 2008/4 i članu 66 Uredbe UNMIK-a 2008/6, Sudsko veće mora da odluči o podeli troškova u vezi s prvostepenim postupkom, a Žalbeno veće – kad donosi konačno rešenje o predmetu – o podeli troškova oba postupka. O predmetu o kojem je reč mora ponovo da bude suđeno u prvostepenom postupku; prema tome, zasad ne može da bude doneseno bilo kakvo rešenje o podeli troškova, pošto ta podela zavisi od budućeg rešenja Sudskog veća. U ovom trenutku, može da bude utvrđen samo iznos sudskih taksa u vezi s drugostepenim postupkom:

Na osnovu člana 57.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6, Posebna komora izdala je Dodatna pravila postupka u vezi sa sudskim taksama, na snazi od 10. marta 2010. godine. Ona glase:

Član 10 Administrativnog uputstva br. 2008/2 o ujednačavanju sudskih taksa Prvosudnog veća Kosova od 27. novembra 2008. godine, u vezi s „Tarifama sudskih taksa“, ovim se – uz sledeća određenja – proglašava primenjivim za sudske postupke pred PKVS.

Članovi 10.9 do 10.23 – *mutatis mutandis* – primenjuju se za žalbeni postupak pred Sudskom većem i pred Žalbenim većem.

Kao pojašnjenje, član 10.11 važi i za postupak po žalbi na drugostepena rešenja Sudskog veća.

(...)

Ova dodatna pravila postupka stupaju na snagu 10. marta 2010. godine i na snazi su do 31. decembra 2010. godine.'

Sudske takse u oba postupka sastoje se, s jedne strane, od takse za podnošenje podnes(a)ka, a s druge strane od takse za izdavanje rešenja.

Kako je gore rečeno, ostaje na Sudskom veću da odluči o iznosu sudskih taksa u prvostepenom postupku, koje čine dve komponente, kao i o njihovoj podeli.

Kad je reč o žalbenom postupku:

Iznos takse za podnošenje žalbe prema članu 10.11 Administrativnog uputstva Prvosudnog veća Kosova br. 2008/2 o ujednačavanju sudskih taksa („ADJ“) je 30,-- evra.

Član 10.15 ADJ utvrđuje da za rešenja kojima se tužbe odbijaju (kao nedopustive) samo polovina iznosa takse utvrđene članom 10.1 ADJ (koji u načelu zasniva sudske takse na vrednosti tužbe) mora da bude plaćena, u iznosu ne većem od 30,-- evra. To važi i za rešenja doneta u drugostepenom postupku (član 10.21 ADJ poziva se na članove 10.12 do 10.18 ADJ). Član 10.15 u vezi s članom 10.21 obuhvata drugostepena rešenja kojima su žalbe odbijene kao nedopustive, kao i rešenja po žalbama na prvostepena rešenja koja se ne odnose na *meritum* predmeta.

Izuzev ako se dokaže da je vrednost tužbe manja (u prvostepenom postupku to dokazuje tužilac, a u drugostepenom žalilac), prema članu 10.1 u vezi s članovima 10.15 i 10.21, sudska taksa iznosi 30,-- evra.

U predmetu o kojem je reč, ni u prvostepenom ni u drugostepenom postupku nisu iznete tvrdnje o vrednosti tužbe. Prema tome, utvrđuje se da sudska taksa za izdavanje drugostepenog rešenja iznosi 30,-- evra.

Shodno tome, konačno važe sledeće sudske takse za žalbeni postupak:

Tarifa sudske takse član 10.11

VII

(podnošenje žalbe)	30 evra
Tarifa sudske takse član 10.15 u vezi s 10.21 i 10.1 (drugostepeno rešenje)	30 evra
Ukupno	60 evra

Te sudske takse preliminarno snosi žalilac, koji je prema tome obavezan da plati navedeni iznos Posebnoj komori (videti član 2 [1] Zakona o sudskim taksama, „Službeni glasnik Socijalističke Autonomne Pokrajine Kosovo“ od 3. oktobra 1987. godine).

Ostaje na Sudskom veću da podeli te troškove žalbenog postupka između stranaka, zajedno s prvostepenim rešenjem, uključujući i rešenje o (budućim) troškovima prvostepenog postupka.

Richard Winkelhofer, predsedavajući sudija EULEX-a (potpisano)

Torsten Frank Koschinka, sudija EULEX-a (potpisano)

Eija-Liisa Helin, sudija EULEX-a (potpisano)

Tobias Lapke, upisničar EULEX-a (potpisano)